

Nacionalisme madrileny

«Com l'Estat s'ha justificat, nosaltres ja tenim el relat i la raó, només ens queda empoderar-nos d'una vegada de les eines que ens pertoquen»

Oh, un 2 de mayo sense Cristina Cifuentes. La diada de la Comunitat de Madrid, que molts voldrien que fos l'espanyola, però passar per sobre del *día de la Raza* ja és dir molt, commemora l'aixecament del 2 de maig de 1808, revolta popular a Madrid, acabat en derrota a favor dels francesos, sorgit per la protesta davant de la situació d'incertesa política generada després del motí d'Aranjuez, una baralla entre Borbons. La protesta fou reprimida per les forces napoleòniques que manaven a la ciutat. D'això va venir una gran indignació i crides públiques a la insurrecció armada. I mira, els madrilenys celebren una derrota. Però ara és una efemèride que permet construir un mite, un element romàntic, la base del nacionalisme carrincló del segle XIX.

En aquest dia tan cerimoniós la majoria dels mortals hem pogut conèixer el president en funcions de la *Comunidad*, Ángel Garrido, que va retre homenatge als herois del 2 de maig, "amb els quals va néixer el sentiment d'Espanya com a nació". Pobra Espanya. El número dos de l'expresidenta farsant va voler reivindicar "aquesta nació que la Constitució del 1978, la Constitució del consens, la Constitució de tots, defineix com "la pàtria comuna i indivisible de tots els espanyols". Li va faltar parlar dels "cuarenta años de paz". La mística espanyola, que és madrilenya i fagocitadora de castellans, gallecs, andalusos... és bastant fluixeta.

Del 2 de maig de 1808 es coneix poc la figura de Manuela Malasaña, costurera, i una espècie de Catalina d'Aragó madrilenya. Una dona del poble baix que defensà la seva ciutat mentre els nobles es posaven bé amb els francesos que odiaven tantíssim. I és que una revolta a la "*villa y corte*", a una ciutat que va créixer per donar sostre a funcionaris i aristòcrates. És un Versalles sense Versalles, la còpia de mala qualitat espanyola: Alfredo Landa contra Alain Delon, Albert Rivera pentinant-se com Macron.

És curiós, i recaragolat, relacionar el 2 de mayo amb el nostre 1714. Perquè sempre serà millor el seu, de relat. Només per una qüestió: el manteniment (tot sovint per la força) de les tecles del poder real. Que sí, que hem tingut Cambó, el peix al cove, i dos presidents de la República, però que ha suposat el catalanisme per Catalunya? Doncs la supervivència, i gràcies a Jordi Pujol, en essència, i no pas de cap revolució. En canvi, el madrilenyisme, l'espanyolisme en definitiva, sí que ha esdevingut l'esquelet del relat del poder. Com l'Estat s'ha justificat, nosaltres ja tenim el relat i la raó, només ens queda empoderar-nos d'una vegada de les eines que ens pertoquen.

Però el que val és el Santiago Bernabéu i les banderes "rojigualdas" gegantines, com a plaça Colón. A més, aquest nacionalisme madrileny, que tot s'ho menja, és ja part de l'ADN de qualsevol espanyol. Insisteixo en què s'han carregat l'essència del noble poble castellà, i de les diferències entre els pobles d'Espanya, més enllà dels accents que subtitulen als programes de Telecinco.

I mentre a Madrid juguen a les pintures de Goya, el PIB de Catalunya ha anat guanyant pes sobre el conjunt de l'economia espanyola, passant de representar el 18,77% el 2012 al 19,18% el 2017. Mentre que una altra de les grans economies d'Espanya, la Comunitat de Madrid, no ha evolucionat amb la mateixa intensitat, ha passat de representar el 18,82% al 18,9%. Maleït independentisme, que malament li va a Madrid.